

24. nedelja med letom - Žegnanje

Sp. Pirniče, 17. September 2017

»Križ in svetost«

Dragi bratje in sestre!

Zunanja slovesnost praznika povišanja svetega križa, ki ga v tej cerkvi in vaseh okrog nje praznujemo kot žegnanje, nam leto za letom ponuja priložnost, da razmišljamo o križu, kot o znamenju trpljenja, ki odrešuje. Čeprav nas križ v prvi vrsti spominja na trpljenje Jezusa Kristusa, s katerim je človeštvu zaslužil zveličanje, lahko hkrati pomeni tudi naše trpljenje, ki ga sprejemamo, da bi bilo našim bratom in sestram boljše. Križ je zato simbol ljubezni; solidarnosti. In kot tak tudi simbol svetosti.

Ljudje si svetost pogosto predstavljamo narobe. Radi jo zreduciramo na nekakšno moralno popolnost, življenje v skladu s pravili in v najboljših primerih še nekaj čez, nekaj herojskega. A kaj je prava svetost nam je v svojem Pismu Korinčanom razložil že sveti Pavel: *»In ko bi razdal vse svoje imetje, da bi nahranil lačne, in ko bi izročil svoje telo, da bi zgorel, ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne koristi«* (1Kor 13,3). Svetost ni v moralni popolnosti niti v altruizmu; prava svetost je v ljubezni. Pa ne v tisti ljubezni, ki jo, zatajujoč sebe nekako izsilimo iz svoje volje in razuma, temveč v tisti ljubezni, ki je odgovor na Božjo ljubezen. V ljubezni, ki jo sicer živi svetnik, a je v bistvu Božja ljubezen sama, ki se preko njega, svetnika, izliva med ljudi. Svetost tako ni stvar naših naporov, naše volje, ampak našega odnosa do Kristusa. *»Brez mene«* nam na srce polaga Gospod, *»ne morete ničesar storiti«* (Jn 15,5).

Ko je Jezus z besedami *»Bodite popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče«* (Mt 5,48) vabil ljudi k svetosti, se ni obračal zgolj na izbrane posameznike, temveč na vse ljudi. Vsi smo poklicani k svetosti. Slehernemu med nami je že v trenutku spočetja v dušo položeno seme popolnosti, ideal h kateremu smo poklicani. In potem to seme čaka in hrepeni, da se v ugodnih okoliščinah razcveti in obrodi sad; da se v človekovem življenju zaleskeče odsev tiste neskončne ljubezni, s katero je bil iz nič poklican v bivanje.

Ni naključje, da nedeljo svetniških kandidatov leto za letom obhajamo ravno v dneh, ko Cerkev praznuje povišanje Svetega križa. Med svetostjo in Kristusovim križem namreč obstaja globoka notranja povezanost, ki je tako trdna, da pravzaprav ne moremo več govoriti o dveh, temveč o eni sami realnosti. Ko je sv. Helena, mati rimskega cesarja Konstantina, na kraju Kristusovega križanja ukazala izkopavanja, so ta pripeljala do dveh dragocenih odkritij: našla je

pristni križ, na katerem je bilo zasluženje naše odrešenje ter nedaleč stran grob, kamor je bilo po smrti na križu položeno Jezusovo telo in kjer se je drugo noč po tem zgodil čudež vseh čudežev, Kristusovo vstajenje od mrtvih. Cesar Konstantin je dal na teh dveh mestih postaviti dve cerkvi: cerkev Svetega križa (*Martyrion*) in cerkev Kristusovega vstajenja (*Anastasis*). Ker sta bili obe cerkvi relativno blizu so ju povezali z nekakšnim dvorom in stebriščem, tako, da je nastalo eno samo svetišče, bazilika Božjega groba. Na prvi pogled povsem praktična arhitekturna rešitev, nosi v sebi globok simbolični pomen: trpljenje pravičnega in njegovo poveličanje sta le dve strani iste medalje.

Isto sporočilo lahko brez velikih intelektualnih naporov najdemo tudi na področju svetosti: križ in svetost hodita z roko v roki.

V prvih krščanskih stoletjih so kot svetnike častili zgolj mučence: ljudi, ki so svojo zvestobo evangeliju plačali s svojim življenjem. Ko so po letu 325 velika preganjanja kristjanov mimo, začne Cerkev med svete prištevati tudi druge ljudi, ki se s svojim življenjem - čeprav niso bili usmrčeni zaradi vere v Kristusa - približujejo idealu Jezusove daritve na križu; žrtve iz ljubezni.

Pot svetosti je pot umiranja sebi za življenje bližnjih. Umiranja, ki se navzven morda niti ne kaže kot herojsko dejanje, pač pa kot vsakodnevna, drobna dejanja ljubezni v zvestobi Kristusovemu zgledu in njegovi besedi. In tega smo brez izjeme sposobni vsi. Preprosto vsak dan sproti vzeti križ na svoje rame, ter hoditi za Njim, ki je svoj križev pot za nas enkrat že prehodil. Amen.